

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoP/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718203708
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6718203708.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v právnej veci navrhovateľky B. N., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom C. XXXX/XX, XXX XX E., proti osobe povinnej výživou Z. C., narodenému XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom T., t. času bytom J. C. XX, XXX XX T., o určenie príspevku na výživu rozvedenej manželky, o odvolaní osoby povinnej výživou proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 18Pc/7/2018-76 z 8. augusta 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen vo výroku, ktorým uložil povinnosť povinnému Z. C., nar. XX. XX. XXXX platiť navrhovateľke B. N., nar. XX. XX. XXXX, príspevok na rozvedenú manželku v sume 20,- Eur mesačne od právoplatnosti rozsudku vždy do každého 20-teho dňa v mesiaci, najdlhšie na dobu do piatich rokov od právoplatnosti rozsudku o rozvedení manželstva (I. výrok), p o t v r d z u j e .

II. Žiaden z účastníkov n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 08. 08. 2018 uložil povinnému Z. C., nar. XX. XX. XXXX (ďalej aj „osoba povinná výživou,“ resp. „povinný“) povinnosť platiť navrhovateľke B. N., nar. XX. XX. XXXX, príspevok na rozvedenú manželku po 20,- Eur mesačne od právoplatnosti rozsudku vždy do každého 20-teho dňa v mesiaci, najdlhšie na dobu do piatich rokov od právoplatnosti rozsudku o rozvedení manželstva (I. výrok) a v prevyšujúcej časti návrh navrhovateľky zamietol (II. výrok).

Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že navrhovateľka sa návrhom domáhala uloženia povinnosti osobe povinnej výživou prispievať jej na výživu rozvedenej manželky sumou 70,- Eur mesačne od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvej inštancie zistil, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5P/112/2017 zo dňa 12. 12. 2017 bolo manželstvo účastníkov rozvedené a bola schválená rodičovská dohoda tak, že maloleté deti pochádzajúce z manželstva boli zverené do osobnej starostlivosti matky (navrhovateľky) a otec (osoba povinná výživou) sa zaviazal prispievať na výživu maloletých detí výživným po 80,- Eur mesačne, zvlášť na každé maloleté dieťa.

Následne otec podal návrh na zníženie výživného na maloleté deti, pričom rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 18P/4/2018 zo dňa 22. 03. 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 23. 06. 2018, bol návrh otca v celom rozsahu zamietnutý, pretože otec nepreukázal zmenu pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom na maloleté deti.

Na Okresnom súde Zvolen sú ďalej vedené konania, a to : sp. zn. 10P/14/2018 na základe návrhu otca ohľadne uloženia povinnosti matke podávať písomné informácie o maloletých deťoch; sp. zn. 11P/12/2018 na základe návrhu matky na zmenu priezviska maloletých detí.

Súd prvej inštancie zistil, že navrhovateľka je evidovaná ako poberateľ rodičovského príspevku, toho času vo výške 214,70 Eur a poberateľkou prídavku na dve maloleté deti vo výške 47,36 Eur, pričom matka iný príjem nemá. Matka s maloletými deťmi navštevuje odborné ambulancie z dôvodu zaostávania vo vývoji oboch maloletých detí (viď doklady z B. ambulancie, H. ambulancie, odporúčenie na S. ambulanciu, X. ambulanciu, F. starostlivosť u maloletých).

Osoba povinná výživou v čase rozvodu manželstva bola zamestnaná do 12. 01. 2018 v spoločnosti C. M., s. r. o. ako Q. a jej priemerný čistý zárobok bol 526,77 Eur a od februára 2018 je zamestnaná prostredníctvom B. - S. B. s tým, že jej priemerný čistý príjem za obdobie od februára do júna r. 2018 bol 598,97 Eur, pričom v období od 08. 06. do 24. 06. 2018 bola práceneschopná, za čo jej bola vyplatená suma 130,44 Eur.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 72 ods. 1, § 75 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „Zákon o rodine“). Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

Prvoinštančný súd uviedol: „Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil, že manželstvo účastníkov konania bolo právoplatne rozvedené, preto sú dané podmienky na priznanie nároku navrhovateľky. Navrhovateľke ako rozvedenej manželke patrí nárok na príspevok od bývalého manžela v prípade, že nie je schopná sama sa živiť. Navrhovateľka uviedla, že je toho času na materskej dovolenke a vzhľadom na zdravotný stav oboch maloletých detí, ktoré jej boli zverené po rozvode manželstva do osobnej starostlivosti, nie je schopná si zabezpečiť iný príjem. Matka z dôvodu starostlivosti o maloletú B. je na rodičovskej dovolenke do 3 rokov veku dieťaťa, t. j. do XX/XXXX. Navrhovateľka však preukázala, že obe maloleté deti majú zdravotné problémy, u oboch dochádza k zaostávaniu vo vývoji, z ktorého dôvodu s nimi absolvuje rôzne špeciálne vyšetrenia a to pravidelne, s týmto je tiež spojená zvýšená potreba osobnej starostlivosti o deti, čo je časovo aj finančne náročnejšie. Tieto okolnosti povinný nespochybnil a vyplývajú tiež z konania vedeného pred tunajším súdom sp. zn. 18P/4/2018. Súd preto konštatuje, že navrhovateľka preukázala stav, kedy nie je schopná sama sa živiť, a teda jej patrí nárok žiadať od bývalého manžela, aby jej prispieval na primeranú výživu. Súd preto v ďalšom dokazovaní zameril na zisťovanie možností povinného a výšky príspevku na výživu. Navrhovateľka žiadala priznať čiastku 70,- Eur mesačne, povinný s uvedeným návrhom nesúhlasil, poukázal na to, že nie je v jeho finančných možnostiach prispievať na výživu navrhovateľky v súlade s jej návrhom. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že navrhovateľka má výlučne príjem vo výške 262,06 Eur (rodičovský príspevok a prídavky na deti), poberá výživné od povinného na maloleté deti po 160,- Eur mesačne, čo spolu činí 422,06 Eur mesačne. Z uvedeného príjmu navrhovateľka uhrádza nájomné 170,- Eur mesačne, avšak 30,- Eur mesačne prispieva jej priateľka, ktorá taktiež býva v predmetnom dome, t. j. navrhovateľka platí 140,- Eur mesačne, platí výživné na vlastnú dcéru po 27,32 Eur mesačne, výdavky na obe deti vrátane zdravotných potrieb sú 200,- Eur mesačne, čo činí cca 370,- Eur mesačne. Na ďalšie potreby navrhovateľky vrátane nevyhnutnosti zabezpečiť drevo na kúrenie, na zimu jej zostáva cca 50,- Eur. Priemerný príjem povinného je 598,97 Eur mesačne, povinný má výdavky na bývanie 200,- Eur mesačne, platí výživné 160,- Eur mesačne, dlh vo N. 40,- Eur mesačne, spláca dlh rodičom po 20,- až 30,- Eur mesačne, cestovné do zamestnania 20,- až 30,- Eur mesačne, t. j. jeho výdavky činia cca 460,- Eur mesačne, zostatok pre povinného potom činí cca 140,- Eur mesačne. Pri porovnaní životnej úrovne oboch účastníkov konania je treba konštatovať, že už zo samotného názvu uplatneného nároku sa nejedná o dávku výživného porovnateľnú napr. s manželským výživným, kedy manželia majú nárok v zásade na rovnakú životnú úroveň. V tomto prípade sa jedná len o príspevok na výživu rozvedeného manžela, t. j. rozsah vyživovacej povinnosti sa určuje s prihliadnutím na najzákladnejšie potreby oprávneného, rovnako s prihliadnutím na schopnosti a možnosti povinného. Povinný sa bránil tým, že suma, ktorá mu zostane z príjmu po úhrade nevyhnutných výdavkov nedosahuje ani výšku životného minima. Od 01. 07. 2018 je životné minimum plnoletej fyzickej osoby vo výške 205,07 Eur mesačne. Je však treba povedať, že za životné minimum sa považuje spoločensky uznaná minimálna hranica príjmov fyzickej osoby, pod ktorou nastáva stav jej hmotnej núdze. Nevychádza sa teda zo zostatku, ktorý plnoletej fyzickej osobe zostáva po započítaní výdavkov do príjmov, ale z celkového príjmu, ktorý plnoletá fyzická osoba dosahuje. Preto uvedená obrana povinného nebola oprávnená. Ďalšia obrana povinného, v ktorej poukazoval na správanie matky, kedy si môže zabezpečiť iné bývanie, povinný poukázal na to, že sám si zabezpečil bývanie za 200,- Eur mesačne, bola nenáležitá. Sám povinný uviedol, že má k dispozícii za uvedenú sumu len jednu izbu v 2-izbovom byte, pričom takéto bývanie je zrejme pre navrhovateľku s dvomi maloletými deťmi

nedostačujúce. Súd je toho názoru, že navrhovateľka si zabezpečila bývanie za pomoci vlastnej rodiny a uhrádza primerané výdavky v súvislosti s bývaním na seba a jej dve maloleté deti. Taktiež obrana povinného, ktorý poukazoval na svoju priateľku, s ktorou toho času býva a nadväzujú vzťah a jej výdavky v súvislosti so zdravotným stavom jej syna bol nenáležitý, nakoľko vo vzťahu k svojej priateľke, ani k jej maloletému dieťaťu nemá povinný žiadne zákonné vyživovacie povinnosti, preto súd v tomto smere na obranu povinného nemohol prihliadnuť. Rovnako pokiaľ povinný uvádzal, že očakáva ďalšie výdavky z dôvodu dlžôb z minulosti, či už za zakúpený mobilný telefón alebo spoločného úveru s navrhovateľkou, tieto výdavky v čase rozhodovania súdu reálne povinný nevynakladal, pričom súd je povinný vychádzať zo skutočného stavu, ktorý je zistený v čase rozhodovania. Na tieto výdavky možno prihliadať v budúcnosti ako na zmenu pomerov, pokiaľ by tým došlo k podstatnej zmene situácie, či už na strane povinného alebo oprávneného.

Na základe uvedených úvah, po zhodnotení majetkových pomerov na strane navrhovateľky aj povinného, súd dospel k záveru, že v možnostiach a schopnostiach povinného je prispievať na výživu navrhovateľky čiastkou 20,- Eur mesačne a preto zaviazal povinného na takúto povinnosť od právoplatnosti rozsudku, vždy do každého 20-teho dňa v mesiaci a to najdlhšie na dobu 5 rokov od právoplatnosti rozsudku o rozvedení manželstva. V prevyšujúcej časti súd návrh navrhovateľky zamietol, nakoľko z vyššie uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že nie je v schopnostiach a možnostiach povinného prispievať na výživu navrhovateľky vyššou čiastkou.“

2. Osoba povinná výživou včas podala formálne odvolanie proti celému rozsudku prvoinštančného súdu, avšak z obsahu odvolania vyplýva, že de facto podala odvolanie proti výroku rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým jej bola uložená povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky príspevkom na rozvedeného manžela (I. výrok). Navrhla, aby odvolací súd „návrh navrhovateľky zamietol.“

Poukázala na to, že navrhovateľka napriek tomu, že je v hmotnej núdzi, nepožiadala o príspevok príslušný úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, na ktorý by mala nárok v sume 117,20 Eur. Taktiež by navrhovateľka mala nárok na príspevok na bývanie v sume 89,20 Eur. Vzhľadom na uvedené je potrebné zistiť, či navrhovateľka požiadala príslušný úrad práce, sociálnych vecí a rodiny o uvedené príspevky a s akým výsledkom. Nie je jej ďalej zrejmé, z akého titulu navrhovateľka platí nájom vo výške 170,- Eur a druhá osoba bývajúca s ňou v spoločnej domácnosti iba v sume 30,- Eur. Navrhovateľka v konaní ďalej nepredložila žiadne potvrdenia ohľadne výdavkov v súvislosti so zvýšenými výdavkami na maloleté deti. Navrhovateľka viackrát potvrdila, že s oblečením a s obuvou pre maloleté deti a pre ňu jej pomáha jej rodina a výdavky s údržbou a prevádzkou osobného motorového vozidla jej uhrádza stará matka.

Navrhovateľka nepredložila žiadne o doklady, ktoré by potvrdzovali, že výživné, ktoré na maloleté deti riadne posielala, využíva výhradne na ich potreby, preto má podozrenie, že výživné určené pre maloleté deti využíva navrhovateľka pre svoje potreby. Dňa 27. 04. 2018 navrhovateľka kupovala motorové vozidlo, a to potom, čo jej zaplatil výživné zročné od januára 2018 v sume 525,- Eur na maloleté deti. Navrhovateľka ďalej nepreukázala, že si plní vyživovaciu povinnosť k dcére N. F., pričom voči navrhovateľke je vedených niekoľko exekúcií.

Podľa jej názoru navrhovateľka žiadala o príspevok na rozvedenú manželku nie z existenčných dôvodov, ale z dôvodov dlhov, o ktorých súd prvej inštancie neinformovala.

3. Navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu osoby povinnej výživou navrhla, aby odvolací súd odvolanie v celom rozsahu zamietol.

Poukázala na to, že na pojednávaní boli zisťované finančné možnosti oboch účastníkov. Podľa názoru súdu prvej inštancie nie je schopná sa sama živiť a nie je v jej možnostiach zabezpečiť si základné životné potreby. Pri určení výšky príspevku na rozvedeného manžela sa prihliada len na najzákladnejšie potreby oprávnenej osoby, a to s prihliadnutím na schopnosti a možnosti povinného.

Uviedla, že je vedená ako poberateľ rodičovského príspevku, toho času vo výške 214,70 Eur a poberateľkou prídavku na dve deti vo výške 47,36 Eur. Iný príjem nemá. Na základe súdom schválenej rodičovskej dohody jej boli maloleté deti zverené do jej osobnej starostlivosti a otec maloletých detí (osoba povinná výživou) sa zaviazal platiť výživné v sume 80,- Eur mesačne, na každé maloleté dieťa zvlášť.

Poukázala na to, že jej vznikajú zvýšené výdavky v súvislosti so zdravotným stavom maloletých detí, čo preukázala v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 18P/4/2018 a tieto výdavky zo strany otca maloletých detí neboli spochybnené. Navyiac od septembra jej vznikajú ďalšie výdavky v súvislosti s návštevou materskej školy maloletej R. vo výške 42,40 Eur. Zdôraznila, že jej nevznikol

nárok na pomoc v hmotnej núdzi s prihliadnutím na výšku rodičovského príspevku a výživného na dve maloleté deti.

4. Osoba povinná výživou vo vyjadrení k vyjadreniu navrhovateľky uviedla, že si overila skutočnosti uvedené navrhovateľkou vo vyjadrení, t.j. že nemá nárok na ďalšie dávky, konkrétne na pomoc v hmotnej núdzi. Je si vedomá taktiež toho, že navrhovateľke vznikajú zvýšené výdavky so zdravotným stavom maloletých detí, ktoré navštevujú viacerých odborných lekárov, o čom sa dozvedela v konaní vedenom pod sp. zn. 18P/4/2018. Ďalej obšírnym spôsobom sa vyjadrila k realizácii styku s maloletými deťmi na základe nariadeného neodkladného opatrenia a ku konfliktným situáciám vznikajúcim pri realizácii styku s maloletými deťmi. Podľa jej názoru na výdavkoch súvisiacich s vedením domácnosti navrhovateľky sa má podieľať partnerka navrhovateľky.

5. Navrhovateľka vo vyjadrení k vyjadreniu osoby povinnej výživou sa taktiež podrobne vyjadrila k realizácii styku osoby povinnej výživou (otca) s maloletými deťmi a ku konfliktným situáciám pri styku s maloletými deťmi. Zdôraznila, že podľa súdu prvej inštancie nie je schopná sa sama živiť a pokrývať svoje základné životné potreby. Je na rodičovskej dovolenke s ťažkou chorobou maloletou B. (sú u nej diagnostikované: M. B., S. porucha - X. N. Q., poruchy K. a G.), preto nie je v jej možnostiach, aby sa postarala sama o seba. Doposiaľ sa osoba povinná výživou nepodieľala na zvýšených výdavkoch v súvislosti s potrebami maloletých detí. Uviedla, že exekúcie boli spôsobené správaním sa osoby povinnej na výživu vzhľadom na jej pracovnú morálku a vysoký životný štandard.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku - ďalej aj „CSP“), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 65 a § 66 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“), bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok prvoinštančného súdu v odvolaní napadnutom výroku (I. výrok) podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutočný stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

9. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty osoby povinnej výživou v odvolaní.

10. V súvislosti s odvolacími argumentmi osoby povinnej výživou odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že osoba povinná výživou v odvolacom konaní neuviedla žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohla uplatniť v konaní pred okresným súdom a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom

11. Vyživovacia povinnosť medzi rozvedenými manželmi nevzniká ako nevyhnutný následok zániku manželstva v dôsledku rozvodu manželstva, ale iba za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú a)

rozvedený manžel, ktorý nie je schopný sám sa živiť, požiada bývalého manžela, aby mu prispieval na primeranú výživu, b) povinný manžel má schopnosti, možnosti a majetkové pomery výživné platiť.

To znamená, že pokiaľ oprávnený manžel nepožiada svojho bývalého manžela o výživné (príspevok rozvedeného manžela), nedôjde k vzniku vyživovacej povinnosti.

Skutočnosť, že jeden z manželov nie je po rozvode schopný sám sa živiť, sa môže týkať ktoréhokoľvek z manželov. Dôvody, pre ktoré jeden z bývalých manželov po rozvode manželstva nie je schopný sa sám živiť, môžu byť rôzne, napr. starostlivosť o maloleté dieťa, zdravotné dôvody, strata kvalifikácie, neschopnosť pracovať a pod.

Podmienkou vzniku nároku na príspevok rozvedeného manžela je taktiež skutočnosť, že rozvedený povinný manžel má schopnosti, možnosti a majetkové pomery výživné poskytovať, ktoré súd skúma v zmysle kritérií ustanovených v § 75 Zákona o rodine.

Rozvedený oprávnený manžel má voči povinnému manželovi nárok na primeranú výživu.

12. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvoinštančného súdu, že v posudzovanej veci boli splnené zákonné podmienky pre určenie príspevku na výživu rozvedenej manželky v zmysle ustanovenia § 72 ods. 1 Zákona o rodine. Je nesporné, že manželstvo účastníkov bolo právoplatne rozvedené, pričom navrhovateľka nie je schopná z objektívnych dôvodov sama sa živiť, pretože sa celodenne stará o maloletú B. D. C. vzhľadom na jej nepriaznivý zdravotný stav, ktorá jej bola spolu s maloletou R. F. C. zverená po rozvode manželstva do osobnej starostlivosti.

13. Keďže v r. 2018 navrhovateľka poberala rodičovský príspevok vo výške 214,70 Eur a prídavok na dve deti vo výške 47,36 Eur a priemerný čistý príjem osoby povinnej výživou bol vo výške 598,97 Eur mesačne, odvolací súd konštatuje, že je v objektívnych schopnostiach, možnostiach a majetkových pomeroch osoby povinnej výživou prispievať na výživu navrhovateľky príspevkom na výživu rozvedeného manžela v sume 20,- Eur mesačne, a to od právoplatnosti rozsudku vždy do každého 20-teho dňa v mesiaci, najdlhšie na dobu do piatich rokov od právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva.

14. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pretože na takéto rozhodnutie existovali skutkové a právne dôvody, odvolaciemu súdu neostávala iná možnosť, ako rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku (I. výrok) podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť.

15. Odvolaním nenapadnutý výrok rozsudku prvoinštančného súdu (II. výrok) zostal nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

16. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania aplikoval odvolací súd ustanovenie § 57 CMP, ktoré ustanovuje: „O povinnosti nahradiť trovy konania, ak nejde o trovy konania štátu, rozhoduje súd len na návrh.“ Návrh na náhradu trov odvolacieho konania nebol podaný, preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 52 CMP vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže CMP neustanovuje inak.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).